

Л. Дж. Смит

ДНЕВНИЦИТЕ на
ВАМПИРА

полунощ

КНИГА СЕДМА

Превод
Стамен Стойчев

Издателство ИБИС
София

1

Мило дневниче,
Толкова съм изплашена, че едва държа тази химикалка. Пиша с печатни букви, а не ръкописно, защото така се владее по-добре.

Питаш от какво съм изплашена? И когато ти отвърна „от Деймън“, няма да ми повярваш, не и ако си ни видяло преди два дни. Но за да разбереш, трябва да узнаеш няколко факта.

Чувало ли си фразата: „Играта сменя правилата си!“?

Това означава, че всичко, всичко може да се случи. Така че дори този, който определя курса на залаганията и прибира залозите от хората, е принуден да им върне парите. Защото играта е претърпяла смайващ обрат и цялата ситуация се е променила. Дори не можеш да определиш шансовете, за да приемеш залозите.

Ето в какво положение се намирам и аз. Ето защо сърцето ми пулсира от страх в гърлото, главата, ушите, чак до върховете на пръстите.

Играта сменя правилата си.

Виждаш колко неравен е почеркът ми. Ами ако ръцете ми треперят така, когато отида да го видя? Може да изпусна подноса. Може да подразня Деймън. И тогава всичко може да се случи.

Май не обяснявам правилно ситуацията. Би трябвало първо да кажа, че ние се върнахме: Деймън, Мередит, Бони и аз. Бяхме в Тъмното измерение, а сега отново сме у дома. Заедно с една звездна сфера – и Стефан.

Стефан бе подмамен да отиде там от Шиничи и Ми-сао, братът и сестрата Китсунета, или зли лисичи духове,

който му казали, че ако отиде в Тъмното измерение, ще може да развали проклятието да бъде вампир и отново да стане човек.

Излъгаха.

Вместо това го захвърлиха във вонящ затвор, без храна, светлина, топлина... и той бе пред прага на смъртта.

Но Деймън – тогава толкова различен – се съгласи да ни заведе там, за да се опитаме да го открием. И, о, дори нямам сили да опиша самото Тъмно измерение. Ала най-важното е, че накрая открихме Стефан, но преди това се бяхме сдобили с двете половини на лисичия ключ, от които се нуждаехме, за да го освободим. Но... той приличаше на скелет, горкото момче. Изнесохме го от затвора на сламеника му, който по-късно Мат изгори; беше толкова въшлясал с отвратителни гадини. Но онази вечер ние го изкъпахме, сложихме го в леглото... а после го нахранихме. Да, с нашата кръв. Всички ние, човешките същества, дадохме от кръвта си, с изключение на госпожа Флауърс, която бе заета да приготвя билкови лапи, за да ги наложи на онези места по тялото му, където горките му кости направно сяха да пробият кожата.

Бяха го оставили почти да умре от глад! Бих могла да ти убия с голи ръце – или с моите сили на Крилете – само ако можех да ги използвам правилно. Ала не мога. Зная, че има магия за Крилете на разрушението, но нямам представа как да я призова.

Поне видях как Стефан живна, след като се нахрани с човешка кръв. (Признавам, че му дадох още няколко пъти от кръвта си извън графика, а би трябвало да съм пълен идиот, за да не зная, че моята кръв е различна от тази на останалите хора – много по-богата е и се отрази чудотворно на Стефан.)

Така че Стефан се възстанови дотолкова, че на следващата сутрин можа да слезе долу, за да благодари на госпожа Флауърс за лековитите ѝ отвари!

Обаче ние останалите – всички човешки същества – бяхме напълно изтощени. Дори не се сетихме за букета, защото не подозирахме, че в него има нещо специално. Получихме го тъкмо когато напускахме Тъмното измерение, от едно добро бяло китсуне, което бе затворено в килията срещу тази на Стефан, преди да проникнем в затвора и да го освободим. То беше толкова красиво! Никога не съм

предполагала, че едно китсуне може да е добро. Но то даде букета на Стефан.

Както и да е, онази сутрин Деймън станал преди всички. Разбира се, той не можеше да даде от своята кръв, но вярвам, че би го сторил, ако можеше. Тогава беше такъв.

И тъкмо заради това не разбирам как мога сега да изпитвам този страх. Как можеш да си ужасен от някого, който те е целувал безспир... наричал те е скъпа, любима, своя принцеса? И с когото сте се смели заедно, а в очите му са танцували дяволити пламъчета? И който те е държал, когато си била изплашена до смърт, и те е уверявал, че няма от какво да се страхуваш, докато е с теб? Някой, когото само трябва да погледнеш, за да отгатнеш какво мисли? Някой, който те е защитавал, независимо какво му е струвало, от начало до край?

Познавам Деймън. Познавам недостатъците му, но също така зная какво се крие вътре в него. И той не е такъв, за какъвто го мислят хората. Не е студен, арогантен или жесток. Всичко това са фасади, зад които се крие, също както дрехите прикриват голотата.

Проблемът е, че не съм сигурна дали той го осъзнава. В момента е много объркан. Може да се промени и да стане такъв – защото е толкова разстроен.

Това, което се опитвам да кажа, е, че онази сутрин само Деймън е бил буден. И той единствен е видял букета. А Деймън определено е любопитен.

И така, той свалил всички магически защити от букета и в средата се оказала една катраненочерна роза. Доколкото зная, Деймън от години мечтае да намери черна роза, за да се наслади на красотата ѝ. Но когато видял тази и я помирисал... бум! Розата изчезнала!

Внезапно му се догадило, главата му се замаяла и вече не можел да помирише нищо, а останалите му сетива също били притъпени. Тъкмо тогава Сейдж – о, забравих да спомена Сейдж: той е висок, прекрасен вампир, прилича на красива бронзова скулптура, който е добър приятел на всички нас – му казал да поеме въздух, да го задържи и да го изгласка към дробовете си.

Както дишат хората.

Не зная колко време е отнело на Деймън да осъзнае, че наистина е човек, и това не е някаква лоша шегга, както и че никой не може да промени това. Черната роза беше

предназначена за Стефан; и тя щеше да осъществи мечтата му отново да бъде човек. Но когато Деймън осъзна, че магията всъщност е подействала на него...

Тогавя видях как ме погледна. За него вече не се отличавах от останалите представители на моя вид – вид, който бе започнал да мрази и презира.

Оттогава не се осмелявам да го погледна отново в очите. Сигурна съм, че само преди няколко дни той ме обичаше. Не съм подозирала, че любовта може да се превърне в... ами във всички неща, които той сега изпитва към себе си.

Може би ще си помислиш, че за Деймън няма да е трудно отново да се превърне във вампир. Но той иска да бъде силният вампир, какъвто беше, а няма толкова могъщ вампир, който да обмени кръв с него. Дори Сейдж изчезна, преди Деймън да успее да го помоли. И така Деймън е принуден да остане човек, докато открие някой силен, могъщ и уважаван вампир, с когото да премине през целия процес на трансформацията.

Всеки път, когато надникна в очите на Стефан, тези изумруденозелени очи, пълни с топлина, доверие и благодарност – също изпитвам ужас. Ужас, че някак си той ще изчезне отново – докато го държа в прегръдките си. И... ужас, че ще разбере какво започнах да чувствам към Деймън. Дори не съм осъзнавала колко много означава Деймън за мен. Не мога... да залича чувствата си... към него, въпреки че в момента той ме мрази.

И, да, по дяволите, плача! След малко трябва да му занеса вечерята. Сигурно умира от глад, но когато по-рано днес Мат му занесъл нещо за хапване, Деймън запрятал подноса по него.

О, моля те, Господи, моля те, нека не ме мрази!

Зная, че съм егоистка, като говоря само за случващото се с Деймън и мен. Имам предвид, че положението във Фелс Чърч е по-зле от всякога. С всеки изминал ден все повече деца биват обладани и ужасяват родителите си. С всеки изминал ден родителите се изпъхват с все по-силен гняв към собствените си деца. Дори не искам да мисля за това, което става. Ако нещо не се промени, цялото място ще бъде унищожено като последния град, посетен от Шиничи и Мисао.

Шиничи... той намекна доста неща за нашата група,

за нещата, които пазим един от друг. Но истината е, че не съм сигурна дали искам да узная отговорите на загадките му.

В едно сме късметлии – семейство Сайтоу ни помага. Спомняш си Изобел Сайтоу, която се прободеше цялата толкова ужасно, докато беше обсебена? След като се възстанови, тя ни стана добра приятелка, както и майка ѝ, госпожа Сайтоу, и баба ѝ Обаасан. Те ни дадоха амулети – заклинания, които държат злото надалеч, написани върху самозалепащи се листчета или малки картончета. Толкова сме им благодарни за помощта. Може би някой ден ще успеем да им се отблагодарим.

Елена Гилбърт остави неохотно химикалката. Да затвори дневника, означаваше да се изправи лице в лице с нещата, за които бе писала.

Все пак, някак си, се насили да слезе долу в кухнята и да вземе подноса с вечерята от госпожа Флауърс, която ѝ се усмихна окуражително.

Когато се запъти към килера в пансиона, който по-скоро представляваше средно голям склад, забеляза, че ръцете ѝ треперят толкова силно, че целият поднос подрънкваше. Тъй като нямаше пряк достъп до килера отвътре, всеки, който искаше да види Деймън, трябваше да излезе през предната врата и да заобиколи пристройката близо до градината пред кухнята. *Леговището на Деймън*, както сега го наричаха.

Докато минаваше покрай градината, Елена се огледа настрани към ямата в средата на лехата с ангелика, която беше Портата, откъдето се бяха върнали от Тъмното измерение.

Пред вратата на килера девойката се поколеба. Все още трепереше и знаеше, че това не е най-добрият начин да се изправи срещу Деймън.

Просто се отпусни, каза си. *Мисли за Стефан.*

Стефан беше покрусен, когато разбра, че розата е изчезнала, но почти веднага се окопоти и възвърна обичайното си смирение и деликатност. Докосна бу-

зата на Елена и заяви, че е благодарен на съдбата и е щастлив само да е с нея. Тази близост била всичко, което искал от живота. Чисти дрехи, прилична храна, свобода – всичко това са неща, за които си струвало да се бориш, ала Елена била най-важната от всичко. И тя заплака.

От друга страна, Елена знаеше, че Деймън няма намерение да остава в сегашното си състояние. Той можеше да направи всичко... да рискува всичко... за да се превърне отново във вампир.

Всъщност Мат бе този, който предположи, че навярно звездната сфера е решение на проблема на Деймън. Мат не разбираше какво представляват нито черната роза, нито звездната сфера, докато не му обясниха, че тази звездна сфера, която вероятно принадлежеше на Мисао, съдържа в себе си по-голямата част или цялата ѝ Сила. Звездната сфера ставаше все по-ярка с всеки погълнат живот. Черната роза навярно е била сътворена от течността в подобна звездна сфера – но никой не знаеше доколко или изобщо дали е смесена с непознати съставки. Мат се бе намръщил и бе попитал дали, след като розата можеше да промени вампир в човек, звездната сфера ще е в състояние да промени човек във вампир.

Елена не беше единствената, която видя как наведената глава на Деймън се повдига бавно, и блясъка в очите му, докато погледът му обхождаше стаята, за да се спре върху звездната сфера, пълна със Сила. Елена сякаш чуваше мислите, които препускаха в главата му. Мат може и да беше в пълно неведение... но имаше едно място, където човек със сигурност би могъл да открие силни вампири. В Тъмното измерение – към което имаше Порта в градината на пансиона. Портата бе затворена в момента... заради липса на Сила.

За разлика от Стефан, Деймън нямаше абсолютно никакви угризения за това, какво ще се случи, ако

използва цялата течност в звездната сфера, което би причинило смъртта на Мисао. В крайна сметка тя бе една от двете лисици, които бяха подложили Стефан на изтезания.

И така: играта сменя правилата си.

Добре, изплашена си; сега трябва да се справиш с това, каза си Елена яростно. Деймън е в тази стая вече близо петдесет часа – и само един Бог знаеше какво планира, за да се добере до звездната сфера. При все това някой трябва да му занесе храна – и когато заваш „някой“, приеми го, това си ти.

Елена бе стояла пред вратата толкова дълго, че коленете ѝ започваха да се сковават. Пое дълбоко дъх и почука.

Не последва отговор, нито вътре светна. Деймън беше човек. Навън вече почти се бе стъмнило.

– Деймън? – Трябваше да прозвучи като повикване, но се получи само шепот.

Никакъв отговор. Никаква светлина.

Елена преглътна. Той *трябваше* да е вътре.

Елена почука по-силно. Нищо. Накрая натисна дръжката. За неин ужас се оказа, че не е заключено и вратата се отвори, за да разкрие вътрешност, тъмна като нощта наоколо, като черната паст на дълбока яма.

Косъмчетата по врата на Елена настръхнаха.

– Деймън, влизам – едва успя да прошепне, сякаш, като е тиха, вътре нямаше да има никой. – Силуетът ми ще се очертае на светлината на верандата. Не виждам нищо, така че ти имаш предимство. Нося поднос с много горещо кафе, бисквити и стек тартар, без подправки. Би трябвало да помиришеш аромата на кафето.

Макар че беше странно, сетивата на Елена ѝ подказваха, че директно пред нея няма никой, който да я очаква буквално да налети отгоре му. Добре, каза си момичето. Да започнем с малки стъпки. Първа стъпка. Втора стъпка. Трета стъпка – би трябвало вече да съм

в стаята, но е прекалено тъмно, за да видя каквото и да било. Четвърта стъпка...

Една силна ръка изскочи от мрака и се склочи като менгеме около талията ѝ. Хладното острие на нож се притисна към гърлото ѝ.

Елена видя как от тъмнината към нея сякаш се метна сива мрежа, сетне мракът я погълна.

2

Елена не би могла да е била в безсъзнание повече от няколко секунди. Когато се свести, всичко си беше същото – макар да се питаше как не си бе срязала гърлото с ножа.

Знаеше, че подносът с чиниите и чашата с кафе бяха полетели в мрака в онзи първи миг, когато инстинктивно бе разтворила ръце. Но сега разпозна здравата хватка, разпозна уханието и разбра причината за ножа. И беше доволна, че го стори, защото се „гордееше“ със слабостта си толкова, колкото и Сейдж, ако беше на нейно място. Тя не беше от момичетата, които припадат!

Застави се да се отпусне в ръцете на Деймън, като внимателно избягна ножа. Искеше да му *покаже*, че тя не е заплаха.

– Здравей, принцесо – промълви в ухото ѝ глас, галещ като кадифе. Девојката потръпна, но не от страх. Не, това беше нещо повече, сякаш отвътре цялата се разтопи. Ала той не отпусна хватката си.

– Деймън – изрече тя дрезгаво. – Тук съм, за да ти помогна. *Моля те*, пусни ме. Заради теб самия.

Ръката му се отдръпна от кръста ѝ също така внезапно, както се бе склочила около него. Ножът вече не се притискаше в плътта ѝ, макар че парещото усещане в гърлото ѝ подсказваше, че Деймън го държи в готовност. Заместител на зъбите.

Чу се изшракване и стаята се обля в светлина.

Елена се извърна бавно към Деймън. И дори в този миг, когато беше блед и разрошен, с изпито от глад лице, той беше толкова прекрасен, че сърцето ѝ се сви от сладостна болка. Черната коса, разпиляна върху челото; съвършените, изваяни черти на лицето; аrogантната извивка на чувствените му устни – в момента стиснати мрачно...

– Къде е, Елена? – попита той рязко. Не какво. А *къде*. Знаеше, че тя не е глупава, и разбира се, знаеше, че хората в пансиона крият съзнателно звездната сфера от него.

– Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? – прошепна момичето.

Видя как очите му омекнаха от сянката на безпомощност и той пристъпи към нея, сякаш не можеше да се държи, ала в следващия миг лицето му отново стана сурово.

– Кажи ми и тогава може би и аз ще ти кажа повече.

– Аз... разбирам. Ами преди два дни си направихме график – рече Елена тихо. – Теглим жребий. Този, който изтегли листчето, на което е изписано кръстче, взема сферата от средата на кухненската маса, а всички останали се прибират в стаята си и остават там, докато този, на който се е паднало да вземе сферата, не я скрие. Днес не се падна на мен, така че не зная къде е. Но ти можеш да се опиташ да... ме изпиташ. – Девојката усети как тялото ѝ изтръпна от страх при последните думи, почувства се слаба, безпомощна, лесно ранима.

Деймън се протегна и плъзна бавно ръка под косата ѝ. Би могъл да удари главата ѝ в стената или да я запрати през стаята. Би могъл просто да притисне врата ѝ между ножа и ръката си, докато главата ѝ не падне. Елена знаеше, че в сегашното си състояние бе готов да излее гнева си върху някой човек, но тя не стори нищо. Не каза нищо. Само стоеше и се взираше в очите му.

Деймън се наведе бавно към нея и докосна с устни – безкрайно нежно – нейните. Тя притвори очи. Ала в следващия миг той потръпна и отдръпна ръката си.

Чак тогава Елена се запита какво е станало с храната, която му носеше. Горещото кафе се бе разляло върху ръката ѝ и едното ѝ бедро, и бе попило в джинсите. Чашката и чинийката лежаха разбити на парчета на пода. Подносът и бисквитите бяха отскочили зад един стол. Обаче чинията със стека тартар по някакво чудо се бе приземила по дъно върху кушетката. Навсякъде бяха разпръснати прибори.

Елена усети как главата ѝ кломва, а раменете ѝ се отпускат от страх и болка. Сега това бе нейната вселена – страхът и болката. Обгръщаха я отвсякъде, надвиваха я. Не беше ревля, но сега не можа да възпре сълзите, напираници в очите ѝ.

По дяволите!, помисли си Деймън.

Това беше *тя*. Елена. Той беше толкова сигурен, че някой противник го шпионира, че един от многобройните му врагове го е проследил и му устройва капан... някой, който е разбрал, че сега е слаб като дете.

Дори не му бе хрумвало, че може да е *тя*, докато не обви ръка около гъвкавото ѝ тяло и не вдъхна парфюма на косата ѝ, докато с другата притискаше студено-то, хлъзгаво острие към гърлото ѝ.

И тогава светна лампата и видя това, за което вече се бе досетил. Невероятно! Той не я бе *познал*. Спотайваше се отвън в градината, когато видя, че вратата на килера е отворена. Тутакси разбра, че има неканен гост. Ала с притъпените си сетива не можеше да отгатне кой е вътре.

Никакви извинения не можеха да прикрият фактите. Той бе наранил и изплашил Елена. *Той* я бе наранил. И вместо да ѝ се извини, се бе опитал да изтръгне насила истината от нея заради егоистичните си стремежи.

А сега, гърлото ѝ...

Погледът му се плъзна надолу до изящия наниз от червени капчици върху шията на Елена, където ножът я бе порязал, когато тя подскочи от страх, преди да се отпусне върху острието. Дали бе припаднала? Би могла да умре още в онзи миг, в ръцете му, ако не беше достатъчно бърз, за да отдръпне ножа.

Не спираше да си повтаря, че не се бои от нея. Че продължава да държи ножа несъзнателно. Но не си вярваше.

– Бях навън. Знаеш как ние, човешките същества, не можем да виждаме? – попита той. Осъзнаваше, че гласът му звучи равнодушно, без следа от разкаяние. – Все едно, че през цялото време си обвит в памук. Елена, ние не можем да виждаме, да помирисваме, да чуваме. Рефлексите ми са като на костенурка и *умирам от глад*.

– Тогава защо не опиташ кръвта ми? – предложи тя неочаквано спокойно.

– Не мога – поклати глава Деймън, опитвайки се да не гледа мамещата рубинена огърлица, виеща се по деликатната бяла шия на девойката.

– Вече се порязах – промълви тя, а Деймън си помисли: *Порязала се?* Мили Боже, това момиче е невероятно. Изрече го така, все едно е претърпяла малък инцидент в кухнята.

– Така че едновременно ще можем да проверим какъв е сега вкусът на човешката кръв за теб – додаде Елена.

– Не.

– Знаеш, че ще го направиш. Зная, че го осъзнаваш. Но не разполагаме с много време. Кръвта ми няма да тече вечно. О, Деймън – след всичко... едва миналата седмица...

Беше я гледал твърде дълго, знаеше го. Не само кръвта. Великолепната ѝ златна красота, сякаш детето

на слънчевия и лунния лъч бе влязло в стаята му и най-невинно го къпеше в светлината си.

Деймън изсъска, присви очи и стисна ръцете на Елена. Очакваше тя инстинктивно да се отдръпне, както когато я сграбчи отзад. Ала тя не помръдна назад. Вместо това нещо като нетърпелив пламък избухна в тези големи, малахитени очи. Устните ѝ неволно се разтвориха.

Деймън знаеше, че е неволно. Имаше на разположение много години, за да научи как откликват младите жени. Знаеше какво означава, когато погледът ѝ се спря първо върху устните му, преди да се вдигне към очите му.

Не мога отново да я целуна. Не мога. Начинът, по който тя ми въздейства, е обикновена *човешка* слабост. Тя не осъзнава какво е да си толкова млада и толкова невероятно красива. Някой ден щеше да го научи. Същност може по една случайност да я науча сега.

Сякаш прочела мислите му, Елена затвори очи. Отметна глава и преди да се усети, Деймън вече я държеше в прегръдките си. Тя му се отдаваше без остатък, показваше му, че въпреки всичко все още му вярва, все още...

...все още го обича.

Самият Деймън не знаеше какво ще направи, когато се наведе към нея. *Умираше* от глад. Гладът го разкъсваше като вълчи нокти. Караше го да се чувства замаян и объркан, загубил контрол и подвластен на изгарящото желание. Петстотин години вярваше, че единственото, което може да го засити, е пурпурният фонтан, бликнал от срязана артерия. Някакъв тъмен глас, идещ навярно от самия Дворец на Ада, му нашепваше, че можеше да направи това, което правят някои вампири, и да разкъса гърлото като върколак. Топлата плът може да засити човешкия глад. Какво да направи той, толкова близо до устните на Елена, толкова близо до кървящата ѝ шия?

Две сълзи се отрониха изпод тъмните мигли и се плъзнаха надолу по страните ѝ, преди да попият в златистата ѝ коса. Преди да се усети, Деймън вкуси едната.

Все още девица. Е, това можеше да се очаква; Стефан все още бе твърде слаб, за да го вдигне. Ала циничната мисъл тутакси бе пропъдена от един образ, от няколко думи: дух, чист като току-що паднал сняг.

Той внезапно изпита съвсем различен глад, различна жажда. Единственото, което можеше да утоли *тази* нужда, беше наблизо. Отчаяно, нетърпеливо потърси и намери устните на Елена. И в същия миг осъзна, че губи целия си контрол. Това, от което се нуждаеше най-много, беше тук. Елена, макар да трепереше, не го отблъсна.

Толкова близо, той се къпеше в аурата ѝ, златна като косата, чиито краища докосваше нежно. Зарадва се, когато тя потръпна от удоволствие, и той осъзна, че може да усеща мислите ѝ. Елена излъчваше с невероятна интензивност, а телепатията бе единствената Сила, която му бе останала. Нямахше представа защо още я имаше, но я владееше. А в този момент искаше да я синхронизира с тази на Елена.

Безсрамница! Тя изобщо не мислеше! Елена предлагаше шията си, изцяло се покоряваше, забравила всяка друга мисъл, освен тази, че иска да му помогне, че неговите желания са и нейни. А в момента беше толкова отдадена на целувката, за да прави планове – нещо твърде необичайно за нея.

Тя е влюбена в теб, прошепна една малка част в него, която все още можеше да мисли.

Тя никога не го е казвала! Тя обича Стефан!, възрази гласът на разума.

Не е нужно да го казва. Тя го *показва*. Не се преструвай, че досега не си го забелязвал!

Но Стефан...!

Дали изобщо се сещаше за Стефан в този момент?

Тя посреща с разтворени обятия вълчия глад, бушуваш в теб. Това не е краткотрайно удоволствие, бърза храна, нито дори постоянен донор. Това е *самата Елена*.

Тогава ще се възползвам от нея. Ако е влюбена, не може да се защитава. Тя все още е дете. Трябва да направя нещо.

Жарките целувки почти заглушаваха все по-отслабващото гласче на разума. Елена едва се държеше на крака. Той трябваше или да я положи някъде, или да ѝ даде последен шанс да размисли и да го отблъсне.

Елена! Елена! По дяволите, знай, че ме чуваш. Отговори ми!

Деймън? – долетя слаб отклик. – *О, Деймън, сега разбираш ли...?*

Твърде добре, принцесо. Въздействах ти, така че би трябвало да знай.

Ти...? Не, лъжеш!

Защо да те лъжа? Не разбирам защо, но телепатията ми е все така силна. Все още съм сигурен в това, което искам. Но ти може би искаш да помислиш още малко, девице. Не изпитвам нужда да пия кръвта ти. Вече съм човек и в момента умирам от глад. Но не за кървавия хамбургер, който си ми донесла.

Елена се отдръпна от него. Деймън не се опита да ѝ попречи.

– Мисля, че лъжеш – рече тя и срещна прямо погледа му. Устните ѝ бяха подпухнали от целувките.

Деймън заключи образа ѝ в скалата, пазеща тайните му, скътана в най-съкровеното кътче на съществуването му. Втренчи тъмния си взор в нея.

– Защо да те лъжа? – повтори. – Просто мислех, че заслужаваш шанса сама да направиш своя избор. Или вече си решила да изоставиш малкото братче, докато е негодно за употреба?

Ръката на Елена се стрелна нагоре, но тя тутакси я отпусна.

– Използвал си внушението върху мен – изрече горчиво. – Не съм на себе си. Никога не бих изоставила Стефан – особено когато се нуждае от мен.

Ето това беше, истинският пламък на същността ѝ, изгарящата златна истина. Сега можеше да се остави на горчивината да го разяжда, докато този чист дух следваше съвестта си.

Мислеше за това, ала вече усещаше как ослепителната ѝ светлина избледнява, когато осъзна, че вече не държи ножа. Миг по-късно ужасът задвижи ръката му и той го дръпна рязко от гърлото ѝ. Телепатичната му реакция беше чист рефлекс.

Какво, по дяволите, правиш? Искаш да се убиеш заради това, което казах? Това острие е като бръснач!

– Само правех малък разрез... – заекна Елена.

– От този малък разрез едва не бликна цял фонтан кръв! – Поне отново си бе възвърнал дар словото, въпреки свитото си гърло.

Елена също се бе свързала.

– Казах ти, че зная не по-зле от теб, че трябва да пиеш кръв, преди да се опиташ да хапнеш нещо. Усещам, че кръвта отново тече по шията ми. Нека този път не се похабява.

Казваше самата истина. Поне не се бе наранила сериозно. Деймън виждаше, че свежата кръв тече от новия разрез, който толкова безразсъдно бе направила. Би било глупаво да се пропилее.

Деймън я улови напълно безстрастно за раменете. Повдигна брадичката ѝ, за да огледа деликатната ѝ, нежна шия. Няколко нови рубинени капки се стичаха надолу.

Половинвековният инстинкт му нашепваше, че това *там* е нектар и амброзия. Че това *там* е храна, успокоение, екстаз. Точно *там*, където бяха устните му, когато за втори път се наведе към нея... трябваше само да го вкуси... да пие...

Деймън се отдръпна, опитвайки се да се насили да преглътне, решен да не се изплюе. Не беше... не беше *съвсем* отвратително. Можеше да разбере как хората, с притъпените си сетива, засищат глада си с различни животни. Но *това* гъсто нещо с вкус на минерали не беше *кръв*... не притежаваше нищо от букета от аромати, упойващата сладост, кадифената, предизвикателна, живителна, *велика* сила на кръвта.

Приличаше на лоша шега. Изкушаваше се да ухапе Елена, само да прокара зъби по обикновената сънна артерия, да я одраска едва забележимо, за да усети лекото пукване, което щеше да избухне в небцето му, да го сравни, да се увери, че *истинската* течност някак си не беше там. Всъщност беше повече от изкушен; той го направи. Но не бликна кръв.

Мисълта му застина за миг. Да, той я бе одраскал – леко, но я бе одраскал. Но дори не бе разкъсал горния слой на кожата.

Притъпени зъби.

Деймън опипа зъбите си с език, очаквайки да се удължат, влагайки цялата сила на свитата си и обръканата душа в желанието да се изострят.

И... нищо. *Нищо*. Всъщност бе прекарал целия ден в подобни напразни опити. Нещастно остави главата на Елена да се извърне.

– Това ли беше? – попита тя с треперлив глас. Толкова силно се опитваше да бъде смела заради него! Бедната, обречена, чиста душа и демоничният ѝ любим. – Деймън, можеш да опиташ отново – подкани го. – Просто трябва да ме ухапеш по-силно.

– Няма смисъл – сръза я той. – Ти си безполезна...

Елена едва не се строполи на пода. Той я задържа права, докато прошепна злостно в ухото ѝ:

– Знаеш какво имам предвид. Или предпочиташ да си вечерята ми вместо моята принцеса?

Елена поклати безмълвно глава. Отпусна се в пре-

гръдките му и облегна глава на рамото му. Нищо чудно, че се нуждаеше от почивка след всичко, на което я бе подложил. Но как можеше да намери покой на рамото му... ами, не го проумяваше.

Сейдж! Деймън изпрати гневната си мисъл на всички честоти, които можеше да достигне, както бе правил през целия ден. Само ако успееше да открие Сейдж, всичките му проблеми щяха да се решат. *Сейдж*, призова го, *къде си?*

Никакъв отговор. Доколкото Деймън можеше да предположи, Сейдж бе задействал Портата към Тъмното измерение, която в момента стоеше безполезна и лишена от мощ в градината на госпожа Флауърс. Зарязвайки Деймън тук. Сейдж винаги беше светкавично бърз, когато трябваше да изчезне отнякъде.

Но защо бе изчезнал?

Беше го призовала имперска сила? Понякога Сейдж получаваше подобни заповеди. От Падналия, който живееше в Двореца на Ада, в най-долното от Тъмните измерения. И когато Сейдж ги *получеше*, се очакваше мигновено да се озове в това измерение, по средата на дума, милувка или каквото и да било. Досега Сейдж винаги бе успявал да стигне навреме и Деймън го знаеше. Знаеше го, защото Сейдж все още беше жив.

Следобеда след катастрофалния сблъсък на Деймън с букета, Сейдж бе оставил на полицата на камината учтива бележка, в която благодареше на госпожа Флауърс за гостоприемството ѝ и дори оставяше гигантското си куче Сейбър и сокола си Талон, за да защитават къщата – бележка, която несъмнено бе написал предварително. Беше си отишъл по обичайния за него начин, непредвидим като пороя на вятъра и без да се сбогува. Явно бе решил, че Деймън ще намери лесно сам изход от проблемите си. Във Фелс Чърч имаше няколко вампира. Винаги имаше. Лей линиите на аб-

солютната Сила в земята ги привличаха дори когато нямаше нищо друго особено.

Проблемът беше, че тъкмо сега всички тези вампири бяха нападнати от малах – паразити, контролирани от злите лисичи духове. Тези малахи бяха на дъното на вампирската йерархия.

И разбира се, Стефан също не беше решение на проблема. Дори и да не беше толкова слаб, поради което опитът да превърне Деймън във вампир би могъл да го убие; дори гневът му към Деймън, задето бе „откраднал неговата човечност“, да се бе уталожил, той просто никога нямаше да се съгласи, защото за него да си вампир, бе проклятие.

Хората не познаваха вампирската йерархия, защото тези неща не ги засягаха – докато внезапно не се окажеха важни за тях, обикновено, защото са били превърнати във вампири. Вампирската йерархия бе много стриктна, като се започне от безполезните и низшите и се стигне до аристокрацията. Древните бяха в тази категория, но също и онези, които бяха особено знатни или могъщи.

Деймън искаше да бъде превърнат във вампир от някоя от жените, които Сейдж познаваше, и бе решен да го накара да му намери могъща жена вампир, достойна за него.

Но и други проблеми измъчваха Деймън, който вече цели две денонощия не беше спал от мисли за тях. Възможно ли бе бялото китсуне, което бе дало букета на Стефан, да е създадо роза, която да превърне първия човек, който я помирише, *винаги* в човек? Това би било най-голямата мечта на Стефан.

Белият лисугер бе слушал *ден след ден* брътвежите на Стефан, нали така? Бе видял как Елена плаче за своя любим. Беше видял двете влюбени птички заедно, как Елена храни с кръвта си умирация Стефан през телената мрежа. Кой знае какви идеи са се зародили в пух-

кавата му бяла глава, докато е приготвял розата, която бе „излекувала“ Деймън от неговото „проклятие“. Ако се окаже, че „лечението“ е необратимо...

Ако не успее да открие Сейдж...

Мислите на Деймън секнаха, когато внезапно осъзна, че Елена е студена. Беше странно, тъй като нощта бе топла, но тя трепереше неудържимо. Имаше нужда от якето му или...

На нея не ѝ е студено, обади се малкото гласче някъде дълбоко в него. И тя не трепери от студ. Тя *потръпва* заради всичко, което ѝ причини.

Елена?

Ти съвсем забрави за мен. Държиш ме, но напълно забрави за съществуването ми...

Само ако можеш, помисли си той горчиво. Ти винаги си белязала душата ми.

Деймън неочаквано се изпълни с гняв, но различен от онзи, който изпитваше към китсунето, Сейдж и света. Този гняв караше гърлото и гърдите му да се стягат.

Гняв, който го подтикна да улови изгорената ръка на Елена, която бързо се покриваше с червени петна, и да я огледа. Знаеше какво щеше да направи, ако все още беше вампир: да погали изгорените места с копирения си хладен език, изпускайки химикали, които да ускорят излекуването. А сега... не можеше да стори нищо, за да ѝ помогне.

– Не ме боли – промълви Елена. Вече можеше да стои права.

– Лъжеш, принцесо – поклати глава той. – Веждите ти са смръщени. Това означава болка. И пулсът ти е ускорен...

– Можеш да усетиш това, без да ме докосваш?

– *Виждам* го по слепоочията ти. *Вампирите* – натърти яростно на това, което все още беше неговата същност – забелязват подобни неща. Нарани се по моя вина. А аз не мога да ти помогна. Освен това – сви ра-

мене – си една красива лъжкиня. Имам предвид звездната сфера.

– Винаги ли *усецаш*, когато лъжа?

– Ангел мой – въздъхна той уморено, – това е лесно. Или днес си щастливият притежател на звездната сфера... или знаеш у кого е.

Елена изтръпна и сведе глава, за да прикрие изненадата си.

– Или – додаде Деймън безгрижно – цялата история за тегленето на жребий е лъжа.

– Мисли каквото си искаш – заяви Елена, възвърнала донякъде обичайния си тон. – Освен това не е зле да почистиш тук.

Тъкмо когато се извъръщаше, за да си тръгне, Деймън бе осенен от прозрение.

– Госпожа Флауърс! – възкликна.

– Грешиш – тросна се Елена.

Елена, не говорех за звездната сфера. Давам ти думата си за това. Знаеш колко е трудно да се лъже телепатично...

Да, ала също така зная, че ако съществува нещо на света, в което ти... имаш достатъчно практика...

Не можа да довърши. Не би могла да го изрече. Знаеше колко много държи Деймън на думата си.

Никога няма да ти кажа къде е сферата, изпрати му тя мислено послание. *И ти се кълна, че госпожа Флауърс няма да го стори.*

– Вярвам ти, но все пак смятам да се видя с нея.

Повдигна с лекота Елена и прекрачи парчетата от счупените чаша и чинийка. Тя инстинктивно обви ръце около врата му.

– Скъпи, какво правиш? – извика девойката, сетне замлъкна и очите ѝ се разшириха.

На прага, на по-малко от два метра от тях, стоеше дребничката Бони Маккълору с бутилка „Черна магия“ в ръка – безалкохолно, но магически ободряващо вино.

Ала докато Елена се взираше в нея, изражението на Бони тукаткси се промени. Само до *преди миг* изразяваше неподправена радост. Сега шокът я бе заличил напълно. Сякаш не можеше да повярва на очите си. Елена знаеше точно какво си мисли. Всички в къщата се опитваха с все сили да угодят на Деймън – докато той бе откраднал това, което по право принадлежеше на Стефан: Елена. Освен това бе излъгал, че вече не е вампир. А Елена дори не се съпротивляваше. Вместо това го наричаше „скъпи“!

Бони изпусна бутилката, извърна се и побягна.